

נוועם המדרות

עה חכמת שרטוטי היר.

[א] **חכמת אריטוטי** כי. מה זכרנו נעלין רקמת הפרלוֹף והארטוטוֹן להכיר מילוט טקוויס צניל ורגל וכקוטס. וטירלה הנער. וטערן ורינוע הפנים וכיולח. הכל יוח נדרכ הטענע. חמנס הנקריה, חנזר על הכל, וחמי' על הטגע נטה טהוטנע. ונזהר הקילע יט, זיתחנו הקוויס, כי עלי הנקריה, תוטק ההורחה ההיא מפהון, הוא הפרלוֹף, ולכון חמר, וחתה תזזה נרוֹק הקודס, זבך חוכל להכין. כי מהתפונת חיין רהייה, דצמץ הנקריה גנבה על הטגע. ועיין נזות"ק סדר יתרו על פסוק וחתה תזזה, בניש עניכים כפלחים זהה עט"נ. (עבתני הקודס לוחוני חבי זוק"ל ע"ז):

[ב] **חכמת אריטוטי** כי. סופר על רקעינו כבען, צלוו לדייד חנכיינו אל עטה רניינו ע"ה, עס כל הקוויס והארטוטיס צנו. והרנו לרוקס, ולמ האחיםינו. כי רחו חנכיינו טורה, על רוע טנו נכל פלות הטענות. וגהינט האקריה לטאה. והזינ, כי זהו שנקר דו כניכ"ז. גחלר זהה נבקו, להגניך זכלו על טבעו, כך צעתי. (עס זס בכחה"ק לאודוי חבי זוק"ל ע"ז):

עת החכמה וראשית המדרע.

[א] **החכמה** זטהיה נטוכלות. חיין מופת לודק להתקלותה, וגטה זיוס נרהייתה לפסכס. וטס נקץ' ההקאות הבהה, כל ווספות האקריה יטלו. זהה חות, צאיין נקכות טולר יהיא חיוי לקצוב, זיביה חייטי נהקלט חיין ספק דו. (ספר"ט קפץ ז"ל זמפיו פלאכת טקצת עה"ת סדר נרהיית חות ט' עט"ז):

[ב] **החכמה**. לטען גליודיס, נרייך להטמן דנרים ובהרות למוסכות נלי רהייה, וטס חיין, חיין לנקחות פנוין וטפתק, וככטז כו' (עס סדר נהעלומך חות ז' עט"ז): [ג] **החכמה** בmorph, צזה נדלה טופת קוות, ווילק נרהייתה, נהנשל נזה, עכל זאלר האקכות אכליות וטעניות, וככטז כו' (עס סדר נרהיית חות ד' עט"ז): [ד] **החכמה**. תקת האמת, חיין קבמה וחין חזונה להלס גמואכלות, ולמ נקירות הטגע מהומה, וככטז כו'. (עס סדר נרהיית חות ז' עט"ז): [ה] **החכמה**. אלה לרוז ולקקוע נטעהן הלהים, עס כי ידענו בגירור, צליין ננייע אל חלlich המכון. כי רחיי להטרייך אכלינו, נכווחות וכפלחות כ'. חיון כי האכל, עכין רע נתן ההלכים לנויס, חלס לעונותנו, וככטז כו' (עס זס חות ג' וסדר עלק חות י"ג יעוץ"ז):

[ו] **החכמה**. רחיי אל הקור, צליין להסתכל נקירות על גדר זכלו, כי זחת מניחנו להיות נפנע, הוא לקלץ ננטיעות הלהונת